

PASIJA PO KARMELI

MARKOS AGINIS

Prevela
Ljiljana Popović-Andić

Laguna

Naslov originala

Marcos Aguinis

LA PASIÓN SEGÚN CARMELA

Copyright © Marcos Aguinis, 2008

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Nori,
koja je s ljubavlju podstakla pisanje ovog romana*

AJ KARMELA!

*Vojska sa Ebra
 Rumba la rumba la rumba la
 Vojska sa Ebra
 Rumba la rumba la rumba la
 Jedne noći je prešla reku,
 Aj Karmela! Aj Karmela!
 Jedne noći je prešla reku,
 Aj Karmela! Aj Karmela!
 I osvajačke trupe
 Rumba la rumba la rumba la
 I osvajačke trupe
 Rumba la rumba la rumba la
 Dobro je isprašila,
 Aj Karmela! Aj Karmela!
 Dobro je isprašila,
 Aj Karmela! Aj Karmela!
 Bes izdajnika
 Rumba la rumba la rumba la
 Bes izdajnika
 Rumba la rumba la rumba la
 Ispaljuje njihova avijacija
 Aj Karmela! Aj Karmela!
 Ispaljuje njihova avijacija
 Aj Karmela! Aj Karmela!*

*Ali bombe su nemoćne
 Rumba la rumba la rumba la
 Ali bombe su nemoćne
 Rumba la rumba la rumba la
 gde postoji višak srčanosti,
 Aj Karmela! Aj Karmela!
 gde postoji višak srca,
 Aj Karmela! Aj Karmela!
 Protivnapade vrlo ljute
 Rumba la rumba la rumba la
 Protivnapade vrlo ljute
 Rumba la rumba la rumba la
 treba da izdržimo,
 Aj Karmela! Aj Karmela!
 treba da izdržimo,
 Aj Karmela! Aj Karmela!
 No kô što smo se borili
 Rumba la rumba la rumba la
 No kô što smo se borili
 Rumba la rumba la rumba la
 obećavamo da ćemo se boriti,
 Aj Karmela! Aj Karmela!
 obećavamo da ćemo se boriti,
 Aj Karmela! Aj Karmela!*

SADRŽAJ

Sanjani kontrapunkt	11
Kontrapunkt u oružju	71
Pobedonosni kontrapunkt.	109
Obavezni kontrapunkt.	145
Solo appassionato.	177
<i>Finale</i>	253
Zahvalnice.	273
O autoru	275

Sanjani
kontrapunkt

1

Karmela je krenula pre svitanja, vrlo napeta i ćutljiva, napisavši pre toga dvosmisleno pismo svojim roditeljima. Navela je da ide da se odmori pored mora jer još ne može da dovede u red kovitlac protivrećnih osećanja koja joj je izazvao raskid s Melćorom. Taksijem je otišla do jedne udaljene autobuske stanice u pravcu Oriјentea.* Prema tajnoj poruci koju je dobila nekoliko dana ranije, trebalo je da putuje obićnim autobusom. Ona, princeza kubanske buržoazije, uključice se u avanturu svojstvenu kriminalistićkim romanima.

Još je bilo mračno, ali već su se skupljali muškarci, žene i deca sa platnenim vrećama i koferima povezanim kanapima različite debljine. Poćela je da je ushićuje ova novina u njenom životu, to što će stupiti u dodir s obićnim narodom. Ulazak u vozilo pretvorio se u borbu gomile ljudi koji su hteli istovremeno da uđu. Stisnuta ćvrstim mišićima i kostima,

* Oriјente (na španskom: istok), jedna od kubanskih pokrajina do 1976. godine, kada je podeljena na pet pokrajina. Glavni grad joj je bio Santijago de Kuba. (Prim. prev.)

osetila je magiju levitacije. Neki su razgovarali dovikujući se, takmičeći se s divljačkom bukom koju je pravio autobus. Drugi su zevali. Ona se osećala kao da lebdi. Stopala joj nisu doticala pod jer ju je okruženje nosilo i ljuljalo. Pritisak je vonjao i čvrsto nalegao kao neki jorgan koji je guši.

Otkako su Melčorova neverstva postala neosporna, nove ideje i impulsi nisu joj davali sna. Iznenadilo ju je što se osećala smešno u svojoj ulozi „gospođe“ i počela je da prezire svoje šupljoglave prijateljice čije su jedine teme bile ogovaranja i moda. Sve joj je izgledalo izveštačeno. Nedostajala su joj dva ispita da diplomira medicinu i počela je praksu u neurohirurgiji s doktorom Eneasom Sarmijentom. Ta specijalnost ju je opčinjavala zbog nedavnih čuda postignutih u neurologiji, osim toga, hirurgija je bila istančana disciplina u kojoj je bilo malo žena. Privukao ju je izazov. Kao što su je sada privlačile bradonje sa Sijera Maestre.

U autobusu, vrlo blizu, ljuljao se neki mladić koji je hteo da joj priđe, ali je bio previše nezgrapan. Ona je, međutim, uspela da iskoristi klizavost lepljivih leđa da se približi sedištima s jedne strane. Autobus je odskočio i odbacio putnike, kao lubenice, unapred i unazad. Karmela se smestila blizu sedišta, iako je trebalo da čeka. Čula je da stižu do neke stanice, ali niko nije nagoveštavao da će sići sve dok se odjednom nije uključila svest i iz prtljažnika su počele da ispadaju torbe. Uzbuđenje se ustremilo ka vratima dok su neki vikali *izvinite, samo da prođemo!*, ponavljali *izvinite!* pa čak su tim svojim razdražujućim *izvinite* udarali u ramena i stomake! Šofer je mogao ponovo da pokrene vozilo, da otpusti kvačilo, da izazove nov zemljotres i odvuče ih bez kočenja do sledeće stanice.

Karmela se usredsredila na ženu koja je odjednom ustala pridržavajući smešan vikler navrh glave koji joj je krotio uvojke. Iskoristila je gužvu, progurala se s jedne strane i uspela da zauzme sedište. Odjednom je otkrila nešto tako jednostavno i nežno kao oči boje meda. Muške i duboke, usred te gužve. Vlažne oči se nisu pomerale s njenog lica dok su se desetine ljudi i glava njihale kao marionete.

Činilo joj se da je pocrvenela od tog kontakta, kao da su te oči imale jagodice prstiju i milovale je. Načas je oborila pogled i kada ga je podigla, primetila je da su oči i dalje na istom mestu; kao da nisu ljudske. Osećala se čudno, jer je već s drugim muškarcima iskusila manevre osvajanja i seksualno nadmetanje, ali nikada nešto ovom slično.

Od tog blistavog pogleda komešala joj se utroba. Stidljivost male buržujke (bilo joj je dosta toga da bude mala buržujka) i dalje je tekla njenim venama. Šta joj se, pobogu, dešava? S tim tajnovitim očima uspostavljao se nekakav topao, staklast most.

Poravnala je pantalone od tafta i namestila bluzu, nervi su naređivali mišićima da se prikriju. Njeni prsti su protrljali bordo skaj sedišta i primetila je ranu koju mu je naneo nož nekog nasilnika. Naravno da se niko neće potruditi da je popravi, već je čula da su slične ružne posekotine uobičajene na svim sedištima javnog saobraćaja kojim je upravljala Batistina korumpirana vlada.

Dok je tako neodređeno razmišljala, zenice su joj se neprestano okretale nalevo, privučene onim dubokim očima koje su održavale most među njima. Gledala ih je brzo kao munja, ali s uživanjem pčele koja uplašena zaroni u polen cveta.

Dve stanice pre nego što će stići u Santijago de Kubu, oči su promenile smer, kao jarbol na pramcu broda, i uputile

se prema izlazu. Pre nego što će izaći, ponovo su je pogledale s tugom rastanka. Ona je zalepila nos uz poluotvoreni prozor. Zapahnuo je miris mirođije kad ih je opet spazila na ulici, i dalje netremične, i dalje nežne. Autobus se ponovo stresao i krenuo ka istoku. Oči nisu prestajale da je gledaju, sve udaljenije.

Zatim je pokušala da spava i pojavio se neko s puškom na ramenu. Uznemirio ju je jer figura nije bila u skladu s oružjem. Neko ugljenisano drvo je odjednom počelo da zavi-ja kao vuk, polomilo se i polako palo na čovekovu glavu. Probudila se oblivena znojem. Dok je trljala kapke, shvatila je da je opazila samo pogled, ne i osobu koja ju je uporno posmatrala. Ja sam poremećena, pomislila je, jer ne mogu da se setim boje njegove kose, ni oblika njegovog nosa, ni izgleda njegovih usana, ni širine njegovog čela. Da li je figura iz košmara možda bila taj nepoznati čovek? Zašto ga pove-zujem s tragedijom?

Da je bila onaj davni devojčurak koji je zapisivao uzbu-dljive priče, Karmela bi otvorila svoju svesku plavih korica i napisala sasvim kratku priču, onakvu kakve su joj u to doba ispadale. Pomenula bi neke smeje, lakome oči kao vanzemalj-ska čudovišta koja su lebdela u autobusu, željna da je usisaju kao unutrašnjost ostrige.

2

S išla sam u prenapućenom Santijagu, kako mi je bilo naređeno. Šetala sam po poroznoj podnevnoj svetlosti iako je za posle podne bila najavljena kiša. Hodala sam između radnika koji su vozili kolica puna šuta, dok im je niz slepoočnice curila masnoća toplote. Jedna žena mi je polako prišla i izgovorila „šiba“, što znači udarac bičem ili kaišem; jesu li to šibe kojima ćemo išibati despota? Išla sam za njom po ulici u senci badema. Prešle smo raskr-snice na kojima policajci s kopcima na pola koplja nisu ni primetili naše prisustvo. Ušle smo u neku četvrt obamrlu od sijeste, a zatim u neki hodnik od cigala, koji je na kra-ju skretao ka garaži s olupinama. Tamo me je, u jednom kamionu, čekala Ajde Santamarija, obučena kao seljanka, i ne davši mi vremena da joj kažem kako me raduje što je ponovo vidim, pokazala mi je da sednem pored vozača s oštrim brkovima i šiškama s razdeljkom na sredini koje su mu pokrivalo gotovo celo čelo. Pružio mi je žuljevitru ruku. Ja sam Bartolome, rekao je.